

van de zee, doch juist deze naam Rahab, die met Tiamat niets uitstaande heeft, toont, dat zelfs deze beeldspraak niet aan Babel kan ontleend zijn. JENSEN, BARTH, l.c. p. 30, KEIL l.c. p. 55 vermoeden dan ook, dat dit woord Rahab niet uit Babel maar uit Egypte stamt en daarom gebruikt wordt om Egypte zelf aan te duiden. Zie voorts NIKEL, l.c. p. 84 en vv.

163) Het babylonisch zondvloedverhaal was evenals het scheppingsepos reeds lang bekend door Berosus' en Abynedus' mededeelingen (in EUSEBRUS' *Chronicon*, ed. Schoene, I, p. 19–24); thans is de oorspronkelijke tekst weergevonden te Kujundschik en afgedrukt K. B. VI, p. 230–245; K. T. p. 84–129, in HAUPT's *Nimrodepos* enz. Het vormt een onderdeel van het Gilgamosepos en wordt aan Noach zelf in den mond gelegd. Wanneer men ook dit epos reeds bestaan laat omtrent 2000 vóór Christus, dan zijn de bewijzen hiervoor al even zwak als bij het scheppingsepos; de analogie met andere mythen is geen afdoend argument; en het fragment van Scheil, dat uit 2100 vóór Christus heet te stammen, K. B. VI, l. p. 288–291, bewijst wel, dat reeds destijds verhalen over den zondvloed in omloop waren, maar stemt met het Gilgamosepos juist niet overeen (K. A. T.³ p. 552). Ook andere fragmenten zijn teruggevonden die echter meer over den tijd vóór den zondvloed handelen, dan over den zondvloed zelf. De naam van dezen babylonischen Noach luidt in oudere teksten Atrahasis, in het Gilgamosepos meest Ut-napisti, beide namen die noch in klank noch in beteekenis met Noach overeenstemmen. Voegt men de verschillende sagen saam, dan krijgt men het volgende verhaal. Uit het fragment Schiel en een mythologischen tekst te Kujundschik gevonden blijkt, dat aan den zondvloed voorafging een tijd, waarin de menschen door hunne zonden de goden vertoornen, die daarom door verschillende plagen (zesjarigen hongersnood, zware ziekte, onvruchtbaarheid en misgewas) de menschheid straffen; telkens bidt Noach echter het oordeel af met hulp van Ea, die bij de andere goden voor de menschheid tusschenbeide komt. Zelfs volgt nu een periode van grooten zegen, vooral door sterke uitbreiding van het menschelijk geslacht. In plaats echter dat dit de menschen vroom maakt, staan ze opnieuw tegen de goden op en deze besluiten nu het menschelijk geslacht te verdelgen. Van hier af begint het verhaal van Noach zelf in het Gilgamosepos, waarin echter over de aanleiding tot den zondvloed niet gesproken wordt, maar deze veeleer als een ongemotiveerde daad van wreedheid der goden voorgesteld wordt; een bewijs van hoeveel jongeren datum juist deze tekst zijn moet. Noach verhaalt aan Gilgamos: „Ik zal u openbaren, o Gilgamos, de verborgenheid en de beslissing der goden zal ik u mededeelen. Surippak, de stad, die gij kent, welke gelegen is aan den oever van den Eufraat, deze stad bestond van oudsher, de goden woonden in haar. Hun hart dreef de groote goden aan, een vloedstorm te doen ontstaan; het waren Anu, het hoofd van hun geslacht, hun raadsman de held Bel, hun dienstman Ninib,